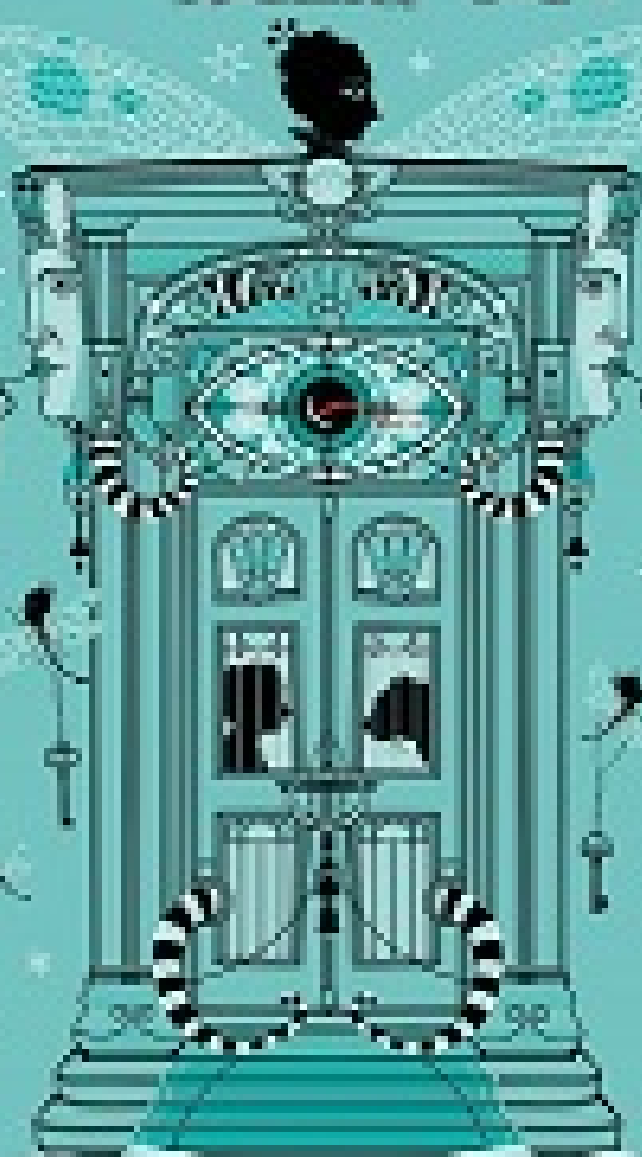

Druhá
Stříbrná
kniha snů

Karstina Giesová

COO
BOO

Kerstin Gierová

Druhá stříbrná kniha snů

COO
BOO

Přeložila Tereza Pecáková

© 2014 S. Fischer Verlag; Frankfurt am Main.

All rights reserved.

Translation © Tereza Pecáková, 2015

ISBN 978-80-7447-867-3

Pro Leonii. Jsem na tebe tak pyšná.

„Když o tom dokážeš snít, dokážeš to udělat.“

WALT DISNEY

1.

Charles mi hledání jeho dveří opravdu dost ulehčil. Byly celé potištené fotkou jeho samého v životní velikosti, široce přátelsky se usmíval a měl na sobě zářivě bílý plášť, na jehož náprsnice stálo „MUDr. et MDDr. Charles Spencer“ a pod tím: „Ten nejlepší, kterého pro své zuby můžete získat.“

Nepočítala jsem však s tím, že fotka začne zpívat, jakmile se dotknu kliky.

„Čisti čisti zuby si!“ zavřeštěl z plna hrdla pěkným tenorem na melodii „*Třpyť se, třpyť se hvězdičko*“. Polekaně jsem se rozhlédla po chodbě. Můj ty bože, nešlo by to o něco tišěji? Už tak jsem měla celou dobu pocit, že mě někdo po-

zoruje, ačkoli tu kromě fotky Charlese nikdo nebyl vidět, jen dveře, kam až oko dohlédlo. To moje spočinulo hned na dalším rohu, v zásadě bych se tam nejradši rozběhla a celou akci zarazila. Moje svědomí mě skoro zabilo. Tohle bylo jako tajně číst něčí deník, jen mnohem horší. Navíc jsem kvůli tomu musela spáchat loupež, ačkoli je sporné, zda to bylo opravdu tak nemorální, jak to zní. Právnický vzato to samozřejmě byla krádež, ale tenhle typ kožešinové ušanky, kterou jsem Charlesovi zcizila, sluší jen málokomu. Většina lidí v ní vypadá jako tupá ovce a Charles není výjimkou, takže jsem mu v zásadě udělala laskavost. Jenom doufám, že nikdo nepřišel do mého pokoje a neviděl mě, jak s tou zatracenou čepicí ležím v posteli. Protože tak to opravdu bylo: Ležela jsem v posteli a spala. S uloupenou ušankou na hlavě. Ale nezdálo se mi něco pěkného, nýbrž jsem se ve snu vydala někoho špehovat. Někomu, kdo se možná právě chystal zlomit srdce Lottie (známé též coby nejlepší zaplétačka copů, pekařka cukroví, zaříkávačka psů a utěšitelka holčičích duší pod sluncem). A protože nikdo na světě neměl dobromyslnější srdce než Lottie (oficiálně mimochodem naše chůva), nesmělo se to za žádných okolností stát. Takže v tomhle případě doufejme účel světlí prostředky. Nebo ne?

Vzdychla jsem. Proč to muselo být vždycky tak komplikované?

„Nedělám to přece pro sebe, dělám to pro Lottie,“ řekla jsem polohlasem pro případ, že bych měla neviditel-

ného posluchače, pak jsem se zhluboka nadechla a stiskla kliku.

„No tak, no tak, žádné lajdačení!“ Charlesova fotka zvedla ukazováček a zase začala zpívat. „*Čisti čisti zuby si, ať se ti pak do pusy nedostane žádný...?*“

„Ehm... kaz?“ zašeptala jsem rozpačitě.

„Správně! Ačkoli když to zazpíváš, zní to mnohem pěkněji.“ Dveře se rozletěly a Charles si dál zvesela prozpěvoval: „*Když si zuby čistím chvilku, nebudu mít v puse díрку!*“

„Fakt nedovedu pochopit, co na tobě Lottie vidí,“ zamumlala jsem, překročila práh a naposledy se rozhlédla po chodbě. Pořád nebylo nic vidět.

Za dveřmi na mě naštěstí nečekala zubní ordinace, ale prosluněné golfové hřiště. A Charles, tentokrát ve 3D. V kostkovaných kalhotách švihal golfovou holí. Moc se mi ulevilo, že jsem se neobjevila v nějakém nepřístojném snu (podle studií je třicet pět procent mužských snů o sexu), a hned jsem svůj outfit přizpůsobila okolnostem: tričko s límečkem, plátěné kalhoty, golfové boty a – protože jsem prostě nemohla odolat – stylová kšiltovka. Tak samozřejmě, jak mi to jen šlo, jsem se přiloudala blíž. Dveře na chodbu se za mnou jemně zaklaply a teď stály jako podivný umělecký kus na trávníku.

Po přistání se Charlesův míček odkutálel elegantním obloukem přímo do jamky a Charlesův doprovod, muž tak v jeho věku s nápadně pěknými zuby, tiše zaklel.

„No, co na to říct?“ Charles se k němu otočil s triumfál-

ním úsměvem. Pak jeho pohled padl na mě a usmál se ještě víc. „Jé, ahoj, Liv. Viděla jsi to? Tomu se říká hole-in-one. A tím jsem taky suverénně vyhrál naši malou partičku.“

„Ehm, jo, skvělé,“ řekla jsem pochvalně.

„Ano, je to tak, že?“ Charles se škytavě rozesmál a položil mi ruku na rameno. „Smím tě představit. Ten, co se kouká tak zamračeně, je můj starý přítel ze studií Antony. Ale neměj strach, daří se mu dobře, jen se mnou není zvyklý prohrávat.“

„To skutečně ne.“ Antony mi potřásl rukou. „Jsem ten typ přítele, který je prostě ve všem lepší. Měl jsem lepší známky, jezdím v modernějších autech, vedu úspěšnou praxi a vždycky jsem si odvěkl hezčí přítelkyni.“ Zasmál se. „A na rozdíl od Charlieho mám ještě všechny vlasy.“

Aha, takže tenhle sen to byl. Teď je mi ještě víc líto, že ho musím rušit.

Antony si pěti prsty projel své husté vlasy a triumf v Charlesově výrazu byl ten tam. „Jsou ženy, kterým připadají muži s pleší docela atraktivní,“ zamumlal.

„Ach ano!“ souhlasila jsem s ním rychle. „Například Lottie.“

A moje máma. Ta je koneckonců zamilovaná do Charlesova holohlavého bratra Ernesta. Ale údajně ne kvůli pleši, prostě proto.

„Kdo je Lottie?“ chtěl vědět Anthony a já jsem na odpověď byla napjatá úplně stejně jako on. Teď se ukáže, jestli to Charles s Lottie myslí vážně.

Přinejmenším se zase usmíval, když vyslovil její jméno. „Lottie je... co je to?“ Nad golfovým hřištěm se najednou rozezněl vysoký tón a přerušil ho.

Zrovna teď. „Na budík je každopádně ještě brzo,“ šeptla jsem si poplašeně, a když Antony dodal: „Mně to zní spíš jako hlásič požáru,“ v panice jsem se obrátila ke dveřím. Jestli se teď Charles probudí, celý sen se sesype a já se propadnu do ničeho, což je nanejvýš nepříjemná zkušenost, kterou už nechci znovu zažít. Vysoký tón dál nabíral na hlasitosti a nebe začalo mít praskliny, takže jsem se rozeběhla ke dveřím a stiskla kliku přesně v okamžiku, kdy se mi začala propadávat země pod nohama. Jedním velkým krokem jsem přeskočila přes práh a zabouchla za sebou dveře.

Zachráněná. Ale moje mise rozhodně ztroskotala. Pokud šlo o Charlesovy city k Lottie, nebyla jsem o nic chytřejší než předtím. I když se při jejím jméně usmíval.

Charlesova fotka zase začala zpívat svoji píseň o čištění zubů.

„Ach jo, sklapni,“ okřikla jsem ji a fotka ukřivděně zmlkla. A pak jsem to zaslechla, uprostřed toho náhlého mlčení – známé a neblahé šelestění, jen pár metrů ode mě. Ačkoli jsem nikoho neviděla a rozumný hlas v mé hlavě mi říkal, že je to beztak jen sen, nemohla jsem potlačit strach, který ve mně bublal stejně neblaze jako to šelestění. Aniž bych věděla, co dělám nebo před kým utíkám, znovu jsem se rozeběhla.

2.

Můj dech byl tak hlasitý, že jsem neslyšela nic jiného, ale byla jsem si jistá, že mi ten šelest byl v patách. A přibližoval se. Prudce jsem zabočila za roh do další chodby, ve které byly moje dveře. Šelestění nebylo to pravé slovo, to vás napadne spíš neškodná krysa – a tenhle šelest byl všechno jen ne neškodný. Byl to ten nejstrašidelnější zvuk, jaký jsem kdy slyšela (a že jsem ho dneska už párkrát slyšela) – jako závěs, který někdo odhrnuje stranou, a za ním stojí s vrah s motorovou pilou, propadlými tvářemi, šíleně kroucí očima a má krvavé...

Zabrzdila jsem. Vedle mých dveří totiž někdo čekal. K mému štěstí to nebyl vrah s motorovou pilou a propadlými tvářemi, ale někdo mnohem hezčí.

Henry. Už osm a půl týdne můj přítel. A nejen ve snu, ale i ve skutečném životě. (Ovšem mně se zdá, že spolu trávíme víc času v našich snech než v bdělém stavu.) Jako už tak často se i teď opíral zády o zeď, ruce měl založené na prsou a usmíval se. Tenhle velmi speciální Henryho úsměv, který patřil jen mně, mi vždycky dodal pocit, že jsem ta nejšťastnější holka na celém světě. Normálně bych mu úsměv oplátila (doufám, že stejně speciálním Liviným úsměvem) a vrhla se mu do náruče, ale na to teď nebyl čas.

„Noční fitness?“ optal se, když jsem se před ním zastavila a zabušila pěstí do dveří, místo abych ho políbila. „Nebo před něčím utíkáš?“

„To ti povím vevnitř!“ zasupěla jsem a nepřestávala jsem bušit. Záklopka poštovní schránky se otevřela a někdo – trýznivě pomalu – vystrčil ven nejdřív lístek papíru a pak tužku.

„Napište prosím dnešní heslo, lístek správně složte a znovu vložte,“ zacvrlikal přátelský hlas pana Wu zpoza dveří.

Tiše jsem zaklela. Můj zabezpečovací systém byl sice perfektní proti cizím vetřelcům, ale ne zas tak dobrý, když se chtěl člověk rychle dostat do bezpečí.

„Ve snu jsou efektivnější metody než utéct, Liv.“ Henry se důkladně rozhlédl po chodbě a postavil se vedle mě.

„Můžeš prostě uletět nebo se změnit v něco nedostižně rychlého. Například v geparda. Nebo v raketu na Měsíc...“

„Ne každý se dovede tak snadno proměňovat jako ty, natož v nějakou pitomou raketu na Měsíc!“ vyjela jsem na něj. Tužka se mi v ruce trochu třásla, ale Henryho přítomnost strach značně zmírňovala. Šelest už nebyl slyšet. Přesto jsem si byla jistá, že nejsme sami. Nesetmělo se náhodou? A neochladilo?

„Tuhle jsi byla taková sladká kočička,“ řekl Henry, který si ničeho nevšiml.

Ano, to jsem byla. Ale jednak jsem se nechtěla proměnit v malou sladkou kočičku, ale ve velkého a nebezpečného jaguára, a pak mě tehdy nikdo nepronásledoval, jen jsme to s Henrym z legrace zkoušeli. Bylo mi záhadou, jak se koncentrovat a rychle se proměnit, když vás ohrožuje něco neviditelného a nahánějícího hrůzu a strachem se vám klepou kolena. Možná Henrymu celé tohle přeměňování tak šlo, protože nikdy neměl strach. I teď se jen bezstarostně křenil.

Se zařatými zuby jsem konečně na lístek načmárala „plstěná bambule“, složila ho do trojúhelníku a znovu prostrčila dopisní schránkou.

„Trochu odfláknuté, ale v pořádku,“ řekl pan Wu zevnitř a dveře se otevřely. Popadla jsem Henryho za ruku, vtáhla ho přes práh a zabouchla za námi dveře. Pak jsem s úlevou vydechla. Tak to bychom měli.

„Nešlo by to příště možná o něco rychleji?“ prskla jsem

na pana Wu. (Což bych si k pravému panu Wu nikdy nedovolila.)

„Želvy ti toho o cestě povědí víc než zajíci, slečno Olive.“ Pan Wu se ode mě odvrátil (což by pravý pan Wu nikdy neudělal) a krátce pokývl na Henryho. „Vítejte v restauraci snů slečno Olive, cizí hochu s kučeravými vlasy.“

Jak jsem zjistila, skutečně jsme se ocitli v jakési restauraci, v docela ošklivé restauraci s černými umělohmotnými stoly, se srolovanými běhouny a s oranžovými lampióny, které se kývaly ze stropu. Ale vonělo to tu pěkně po ostrém osmahnutém kuřecím. Teprve teď jsem si uvědomila, jaký mám hlad. Byl to hloupý nápad jít do postele bez večeře, protože pak se mi sny vždycky snadno vymknou kontrole.

Henry zmateně zíral na pana Wu. „Ten je nový?“

„Jsem dnes v noci strážce dveří,“ vysvětlil pan Wu slavnostně. „Říkají mi Wu, Tygří pracka, ochránce sirotků a chudáků. Dej hladovému rybu a on se nasytí. Nauč ho rybařit a už nikdy nebude mít hlad.“

Henry se zasmál a já jsem si uvědomila, že jsem zrudla. Moje sny byly občas trochu trapné. Pořekadla trousící snový pan Wu na sobě měl k tomu všemu černé lesklé saténové pyžamo s vyšitou tygří hlavou a na týle se mu houpal metr dlouhý cop. Jeho předobraz, můj první učitel kung-fu z Kalifornie, by takhle nevyšel ven ani na Halloweena.

„No dobře,“ řekl Henry a pořád ještě se smál. „Pak bych si dal sladkokyselou kachnu.“

„Mockrát děkuji, pane Wu,“ řekla jsem spěšně a mávnutím ruky jsem ho i s celou restaurací odmetla pryč. Místo toho jsme teď byli v malém parku v Berkeley Hills v Kalifornii, kam jsem Henryho ve snu už párkrát vzala, bylo to první místo, co mě napadlo. Byl odsud báječný výhled dolů na záliv, za který právě zapadalo slunce a rozlilo na oblohu spektakulární barvy.

Henry přesto nespokojeně protáhl obličej. „V té restauraci to přece tak dobře vonělo,“ namítl. „A teď mi kručí v břiše.“

„Mně taky, ale je jedno, kolik bychom toho snědli, stejně bychom nebyli sytí.“ Dosedla jsem na jednu z laviček. „Je to koneckonců jen sen. Zatraceně, měla jsem panu Wu říct nové heslo. Bůh ví, kdo mi při psaní koukal přes rameno.“ „No já. Lstivá bambule je velmi kreativní heslo.“ Vysmíval se mi snad Henry zase? „Myslím, že na něj jen tak někdo nepřijde.“

„Byla to plstěná bambule.“ Ale musela jsem se taky hned smát.

„Fakt? To teda píšeš jako prase,“ poznamenal Henry a sedl si vedle mě.

„A teď bych rád věděl, před čím jsi utíkala. A proč jsem ani nedostal pusku na uvítanou.“

Hned jsem zase zvažněla. „Bylo to ten... *šelest*. Copak jsi to neslyšel?“

Henry zavrtěl hlavou.

„Ale byl tam. Neviditelná a zlá přítomnost.“ Sama jsem

si uvědomila, že to zní, jako bych předčítala z nějakého pitomého strašidelného románu. Ale kašlu na to. „Šelest a šeptání, co se přibližovalo a přibližovalo.“ Otrásla jsem se. „Přesně jako tehdy, jak nás to pronásledovalo a tys nás zachránil do Amyiných dveří.“

„A kde přesně jsi to slyšela?“ Henryho výraz ve tváři bohužel neprozrazoval, co si myslí.

„Ob dvě chodby vlevo.“ Neurčitě jsem máchla rukou směrem k moři. „Myslíš, že to byla Anabel? Určitě se umí perfektně zneviditelnit a zle šelestit. Nebo to byl Arthur. Nic by mu neudělalo větší radost než mě vyděsit k smrti.“ A to mu nemůžu mít za zlé. Koneckonců jsem Arthuru Hamiltonovi před přesně osmi a půl týdny zlomila čelist. Zní to strašně, já vím, takže k tomu dodám jen jedno – jinak by to bylo moc dlouhé a komplikované – zasloužil si to. Moc mi to ale v tom okamžiku nepomohlo. Ta zlá v téhle historce byla totiž jeho přítelkyně Anabel. Nebo spíš šílená, jak se pak ukázalo. Správně se tomu říká „akutní polymorfni psychotická porucha se symptomy schizofrenie“, proto je teď daleko od Londýna, zavřená v psychiatrickém ústavu a už nemůže nikomu nic udělat – leda ve spánku. Anabel byla pevně přesvědčená, že to byl démon, kdo nám propůjčil schopnost setkávat se ve snech a naše sny vědomě ovlivňovat. Poměrně zlomyslný noční démon z předkřesťanských dob, který netoužil po ničem menším než získat nadvládu nad světem. K mému štěstí ale převzetí nadvlády včas ztroskotalo, když kvůli tomu chtěla Anabel

s Arturhovou pomocí prolít moji krev. (Jak jsem říkala, je to dlouhé a komplikované!¹) Víra v démona byla součástí její choroby a já sama byla moc ráda, že tenhle démon existuje jen v Anabelině nemocné fantazii, protože jsem měla v zásadě problém s nadpřirozenými fenomény a s démony obzvlášť. Opravdu logické vysvětlení pro tu záležitost se sny ovšem taky nemám. Jednoduše jsem to odsunula do kategorie „naprosto logicky vysvětlitelné psychologicky-přírodovědné fenomény, které bohužel za stávajícího stavu vědy ještě není možné vysvětlit“. To je jistě rozumnější než věřit na démony. Ale moje přesvědčení při tom šlestu trochu zakolísalo... O tom jsem se ovšem před Henrym radši nezmiňovala.

Pořád čekal, že budu mluvit dál. „Ob dvě chodby vlevo,“ zopakoval. O Anabel a Arthurovi neřekl ani slovo. Mluvil o nich opravdu nerad, protože do událostí toho večera, kdy se konal podzimní ples, patřili mezi jeho nejlepší kamarády. „A tam jsi byla protože...?“ Tázavě se na mě zahleděl.

„Protože jsem tam měla nějaké vyřizování.“ Rozpačitě jsem se poškrábala na ruce a automaticky ztišila hlas. „Bylo to něco naprosto nemorálního. Chtěla jsem... ne, *musela jsem*, někoho šmírovat ve snu.“

„To přece není nemorální, ale nanejvýš praktické,“ řekl Henry. „Já to dělám pořád.“

„Opravdu? U koho? A proč?“

---

1 Celý příběh si můžete přečíst v „První stříbrné knize snů“.

Pokrčil rameny a krátce se zahleděl stranou. „Občas se to docela hodí. Nebo je to zábavné, přijde na to. A koho jsi chtěla, ehm... *musela* šmírovat?“

„Charlese Spencera.“

„Graysonova nudného zubařského strýčka?“ Henry vypadal trochu zklamaně. „Proč zrovna jeho?“

Vzdychla jsem. „Mia“ – to je moje mladší sestra – „viděla Charlese v kavárně s nějakou jinou ženskou. A přísahala, že si vyměňovali zamilované pohledy a *skoro* se drželi za ruce. Víím, že Lottie a Charles ještě oficiálně nejsou pár, ale dost s ní flirtuje a už dvakrát spolu byli v kině. I slepý by viděl, jak je do něj Lottie zamilovaná, i když to nepřizná. Vyrábí mu k Vánocům pantofle s bambulema, to je snad všeríkající... Nekřeň se tak blbě! Je to vážný. Lottie ještě nikdy nebyla tak nadšená, pokud šlo o nějakého muže, a bylo by moc zlé, kdyby si s ní jen zahrával.“

„Promiň!“ Henry se marně pokoušel dostat svoje koutky úst pod kontrolu. „Aspoň teď víím, odkud máš heslo... no dobře, povídej dál.“

„Musela jsem nutně zjistit, co si Charles o Lottie skutečně myslí. Takže jsem mu ukradla odpornou ušanku a dneska jsem zamířila do jeho snu.“ Znovu mě napadlo, že v tomhle okamžiku ležím s čepicí v posteli – nejspíš mám už vlasy celé propocené. A Henry si možná zrovna představuje, jak asi s tou čepicí na hlavě vypadám. Zaručeně se začne zase smát a já mu to ani nemůžu mít za zlé.

Ale důvěřivě ke mně zvedl zkoumavý pohled. „Moc dobré. A jak jsi to provedla?“

Nechápavě jsem nakrčila čelo. „No, prošla jsem jeho dveřmi.“

„No jasně. Ale jako co nebo kdo?“

„Jako já, samozřejmě. Měla jsem kšiltovku, protože se ten sen odehrával na golfovém hřišti a já jsem se musela vhodně obléknout. Už jsem Charlese přiměla, aby začal mluvit o Lottie, a v tom se ten jeho zatracený hlásič...“ Polekaně jsem si zakryla ústa rukou. „No do háje! Na to jsem úplně zapoměla! Hlásič požáru! Spustil se a já myslela jen na to, abych se co nejrychleji dostala ze snu, než se Charles probudí. Jsem fakt zlej člověk! Měla jsem se vzbudit a zavolat hasiče.“

Henryho očividně nechával požár u Charlese doma naprosto chladným. Usmál se na mě a pohladil mě špičkami prstů po tváři. „Liv, je ti jasné, že lidé ve snech nemusí být nutně upřímní, vid? Z mojí zkušenosti je lhaní ve snu dokonce ještě snazší než ve skutečném životě. Jestli chceš o někom zjistit pravdu, je dost k ničemu prostě nakráčēt do jeho snu a klást mu otázky, protože pak ti odpoví navlas totěž, co by ti řekl i vzhůru.“

To samozřejmě znělo srozumitelně, a abych byla upřímná, taky mě to už napadlo. V zásadě jsem do Charlesova snu vrazila bez jakéhokoli plánu, nijak rafinovaně, plná myšlenky ochránit Lottie. „Ale jak jinak jsem to měla udělat? A neříkej teď, že jsem se měla proměnit v raketu na Měsíc.“

„No, nejlepší vždycky je, když si nikdo nevšimne, že tam jsi. Jako neviditelný divák a posluchač se toho ve snu o lidech dozvíš docela dost. S trochou trpělivosti dokonce všechno.“

„Ale já o Charlesovi nechci vědět *všechno*,“ namítla jsem a při té představě² jsem se otrásla. „Chci jen vědět, jestli to s Lottie myslí vážně. Protože jestli to tak není, tak...“ Zatlula jsem ruce v pěst. Mia a já bychom v žádném případě nepřipustily, aby Lottie někdo ublížil, a už vůbec ne Charles. Mia by ji beztak mnohem radši dala dohromady s tím dobře vyhlížejícím veterinářem z Pilgrim Lane. „Na druhou stranu – možná chudák Charles zrovna umírá na otravu kouřem, protože jsem zapomněla zavolat hasiče, a věc se vyřešila sama.“

„Miluju tě,“ řekl Henry zničehonic a přitáhl si mě k sobě blíž. Na Charlese jsem hned zapomněla. Henry těmito dvěma magickými slůvky zrovna neplýtvá. V uplynulých osmi a půl týdnech je řekl přesně třikrát a pokaždé, když to udělal, jsem z toho byla nějak rozpačitá. Jediná správná, obecně platná odpověď na tuhle větu byla „Já tebe taky“, ale nějak jsem to nikdy nebyla schopná vyslovit. Ne proto, že bych ho nemilovala, naopak, spíš proto, že „Já tebe taky“ dávno nemělo takovou váhu jako zničehonic vyslovené „Miluju tě“.

„I když se neumím proměnit v raketu na Měsíc nebo být neviditelná?“ zeptala jsem se místo toho.

---

2 Připomínám: Přes 35 % všech snů je o sexu. Ble.

Henry přikývl. „To se všechno ještě naučíš. Máš velký talent. V každém ohledu.“ Pak se předklonil a začal mě líbat. A tak se z toho stal přeci jen fakt pěkný sen.

3.

Nevýhodou těchhle nočních snů za plného vědomí bylo, že jste druhý den ráno nebyli dvakrát vyspaní. V průběhu posledních měsíců jsem vyvinula metody, jak vyvážit nedostatek spánku: horká sprcha a pak litry studené vody na obličej a nakonec čtverné espresso do krevního oběhu, zamaskované čepicí mléka, aby mi Lottie nedělala přednášku o citlivosti mladých žaludečních stěn. Italský kávovar, který po stisknutí tlačítka mele čerstvá zrna a našlehá mléko, byl jeden z důvodů, proč nebylo tak zlé bydlet v domě Spencerů. Lottie sice byla toho názoru, že káva se smí pít nejdřív od osmnácti, ale pro mámu tyhle věkové hranice

neplatily ani pro alkohol, sex a drogy, takže jsem ke kofeinu měla neomezený přístup.

Na půl cesty do kuchyně jsem potkala svou mladší sestru. Byla s naší fenkou Betynkou venku a přitiskla mi ledovou ruku na tvář. „Cítíš to?“ řekla nadšeně. „Ve zprávách říkali, že by letos dokonce mohly být bílé Vánoce a nejstudenější leden za posledních jedenáct let... Bohužel jsem ztratila rukavici. Jednu z těch šedých s puntíky. Neviděla jsi ji náhodou někde? Jsou totiž moje oblíbené.“

„Ne, je mi líto. Podívala ses do Betynciny schováváčky?“ Bety sebou přede mnou řízla na zem a vypadala tak nevinně a roztomile, jako by ji nikdy ani nenapadlo odtáhnout rukavice, ponožky a boty a vyrukovat s nimi teprve, když byly naprosto rozkousané. Pořádně jsem ji podrbala na břiše, chvilku na ni mluvila jako na mimino (miluje to!) a pak jsem se zase zvedla a vyrazila za Miou do kuchyně, lépe řečeno směrem ke kávovaru. Betyнка mě následovala. Netoužila však po kafi, ale po rostbífů, který Ernest zrovna položil na snídaňový stůl.

Bydleli jsme v Londýně skoro čtyři měsíce, v tomhle prostorném a útulném domě z pálených cihel ve čtvrti Hampstead, ale i když jsem tohle město měla moc ráda a poprvé po letech měla jen pro sebe velký pěkný pokoj, pořád jsem si tu připadala trochu jako host.

Možná proto, že jsem se zkrátka nikdy nenaučila se někde cítit doma. Než máma poznala Ernesta Spencera a rozhodla se, že s ním stráví zbytek života, tak se s Miou,

Lottie, Betynkou a mnou skoro každý rok stěhovala. Žily jsme v Německu, ve Skotsku, v Indii, v Holandsku, v Jižní Africe a samozřejmě v USA, odkud máma pocházela. Rodiče se rozvedli, když mi bylo osm, ale táta stejně jako máma zrovna netíhnul k tomu, aby se usadil na jednom místě. Vždycky měl radost, když mu jeho firma nabídla místo v zemi, kterou ještě neznal. Táta je Němec a momentálně žije se svými dvěma kufry (říkával, že víc věcí, než se vejde do dvou kufrů, člověk nepotřebuje) v Curychu, kam ho s Miou pojedeme navštívit o vánočních prázdninách.

Kdo by se divil, že jsme si celé ty roky nepřály nic toužebněji, než se někde usadit? Vždycky jsme snily o domě, v kterém zůstaneme a budeme si ho moci na stálo zařídit. Dům se spoustou místa, pokojem pro každou z nás, zahradou, kde by mohla Betyнка řídit a byla v ní jabloň, na kterou by se dalo vylézt. Teď sice bydlíme skoro v takovém domě (dokonce i strom na lezení tu je, jen je to třešeň), ale přesto to není totéž – není to totiž *naš* dům, ale Ernestův a jeho dvou dětí, sedmnáctiletých dvojčat Florence a Graysona. Kromě nich tu bydlí ještě červený kocour Puntík a všichni tu strávili celý svůj život. A bylo úplně jedno, jak často Ernest opakoval, že je to teď i náš dům – necítila jsem to tak. Možná to bylo tím, že na rámech dveří nebyly zářezy, vedle kterých by stála naše jména, a že si to tmavé místo na perském koberci nebo nakráplou dlaždičku v kuchyni nemůžeme spojit s žádnou historku, protože jsme nebyly u toho, když při fondue před sedmi lety najednou

vzplál ubrousek nebo když se pětiletá Florence tak rozčílila na Graysona, až po něm mrskla lahev s minerálkou.

Možná prostě potřebujeme jen trochu času. Ale jasné je, že jsme za tu krátkou dobu za sebou ještě nezanechaly žádné stopy a historky.

Máma na tom však už pracuje. Odjakživa v neděli ráno trvala na vydatné společné snídani (která se odehrávala opravdu ráno), což byl zvyk, který hned zavedla i u Spencerů, k velké nelibosti Florence a Graysona – především dnes. Soudě podle Florencina výrazu byla zase v náladě vrhat lahve s minerálkou. Byli totiž až do půl čtvrté na párty a oba teď neustále zívali, Florence si zakrývala ústa rukou, Grayson ale zíval naprosto bez zábran a doprovázel to výmluvnými zvuky. Aspoň jsem nebyla jediná, kdo musel bojovat s únavou, ačkoli naše metody, jak s tím naložit, se lišily. Zatímco já usrkávala kávu a čekala, až se mi kofein dostane do krve, Florence nabodávala kousky pomeranče na vidličku a afektovaně si je strkala do úst. Očividně sází na vitamín C, když je přetažená. Kruhy pod jejíma karamelovými očima jistě hned zmizí a ona bude vypadat bezvadně jako vždycky. Grayson si naproti tomu naložil kopec míchaných vajec a toust a neměl pod očima ani stíneček. Kdyby nebylo toho zívání, nepoznala bych, že je unavený. Ale nutně potřeboval oholit.

Máma, Ernest a Lottie se na nás zářivě a vyspale usmívali a měli dobrou náladu. A protože máma seděla za stolem výjimečně úplně oblečená a učesaná a ne, jak to jinak

ráda dělá o nedělních ránech, ve velmi odvážném negližé (pod kterým bylo jasně znát, že nic nemá), usmála jsem se na ni.

Možná taky proto, že mámin úsměv byl tak nějak nakažlivý a všechno působilo útulně a vánočně. Zimní sluníčko svítilo skrz arkýřové okno ozdobené girlandami a rozzařovalo červené papírové hvězdy, ve vzduchu bylo cítit máslo, pomeranče, vanilka a skořice (Lottie upekla horu vafelí, které se na mě usmívaly zprostřed stolu) a Mia vedle mě vypadala jako růžolící obrýlený vánoční andílek.

Ovšem nechovala se tak.

„Jste tu snad v zoo nebo co?“ zeptala se, když si Grayson, při asi tak osmém zívnutí, skoro vyklobubil čelist.

„Jasně,“ opáčil Grayson nepohnutě. „Krmení hrochů. Podej mi prosím máslo.“

Zakřenila jsem se. Grayson byl další důvod, proč jsem v tomhle domě bydlela ráda. Jednak mi mohl pomoci s matematikou, když jsem si nevěděla rady (koneckonců byl o dvě třídy výš než já), a pak na něj byl opravdu krásný pohled, i když byl nevyspalý a zíval jako hroch a zkrátka byl... byl prostě milý.

Ne tak jeho sestra.

„Škoda že Henry včera už zase... neměl čas,“ řekla mi, a ačkoli jí soucit z hlasu rádobý téměř tryskal, slyšela jsem za ním stejně tolik škodolibosti. Už jen ten způsob, jakým udělala malou dramatickou pauzu před tím „neměl čas“.

„Opravdu jste o dost příšli. Byla to *taková* zábava, nemám pravdu, Grayson?“

Grayson jen znovu zívnu, ale máma se hned předklo-
nila a starostlivě si mě přeměřila. „Liv, zlatíčko, včera jsi
ve svém pokoji zmizela bez večeře. Měla bych si dělat sta-
rosti?“

Otevřela jsem pus, abych odpověděla, ale máma prostě
mluvila dál. „Ve tvém věku každopádně není normální dře-
pět v sobotu večer doma a jít brzo do postele. Jen proto, že
tvůj přítel nemá čas, nemusíš přece žít jako jeptiška a vy-
hýbat se večírkům.“

Skrz brýle jsem na ni vrhla zamračený pohled. Tohle
byla typická máma. Mluvíme tady o narozeninovém večír-
ku kluka z nejvyšší třídy, kterého jsem sotva znala, a byla
jsem stejně pozvaná jen jako Henryho doprovod – to by mi
bylo víc než blbě jít tam bez něj. Nehledě na to, že jsem –
ať si Florence říká, co chce – pravděpodobně nic nepro-
pásla. Tyhle párty jsou všechny stejné: příliš mnoho lidí na
málo místa, příliš hlasitá hudba a příliš málo jídla. Můžete
se bavit jen křikem, někdo toho vypije trochu moc a chová
se blbě, a když tancujete, neustále vás někdo šťouchá lok-
ty do žeber. Moje představa zábavy vypadá opravdu jinak.

„Mimo to...“ Máma se ještě o kousek předklonila.
„Mimo to, když musí Henry hlídat svoje mladší sourozen-
ce – což samozřejmě považuji za velmi chvályhodné – ne-
znamená to přece, že mu s tím nemůžeš pomoci, no ne?“

Bohužel se tím trefila přímo do černého, doprostřed
mého bolavého místa. Za těch osm a půl týdne našeho vzta-
hu mě tu Henry často navštěvoval, trávili jsme čas v mém

pokoji, v parku, v kině, na večírcích, ve školní knihovně, v kavárně za rohem³ a samozřejmě v našich snech. Ale ještě ani jednou jedinkrát jsem nebyla u něj doma.

Z Henryho rodiny jsem znala jen jeho malou čtyřletou sestru, a to taky jen ze snu. Věděla jsem, že má ještě bratra Mila, kterému bylo dvanáct, ale Henry o něm a o svých rodičích skoro nikdy nemluvil. Poslední dobou jsem začala uvažovat, jestli mě nedrží stranou svého domova schválně. Většinu faktů o jeho rodině jsem neznala od něj, ale z blogu Secrecy. Od ní jsem věděla, že se jeho rodiče rozvedli a jeho otec se už třikrát oženil a očividně teď plánoval udělat z bývalé bulharské modelky spodního prádla manželku číslo čtyři. Kromě Mila a Amy měl Henry podle Secrecy ještě celou řadu starších nevlastních sourozenců.

Máma na mě mrkla a já svoje myšlenky rychle odsunula stranou. Když máma mrká, bývá to pak většinou dvojmyslné. A tím pádem trapné.

„Dřív jsem si při hlídání dětí užila spoustu zábavy. Především, když ty děti usnuly.“ Ještě jednou zamrkala a to už i Mia poplašeně nechala klesnout nůž. „Obzvlášť dobře si vzpomínám na gauč u Millerových...“

Tolik k útulné nedělní ranní a téměř vánoční atmosféře.

„Ma-mí!“ protáhla Mia ostře a já v tu samou chvíli řekla: „Teď ne!“ Gauč u Millerových už jsme znaly. A za žád-

---

³ A jednou jsme byli dokonce na hřbitově, přesněji řečeno na hřbitově Highgate, abychom vyzkoušeli, jestli třeba kvůli Arthurovi a Anabel nemám z hřbitovů trauma. Nemám. A na hřbitově to bylo super.

nou cenu jsme nechtěly, aby máma u snídaně vykládala, co na něm zažila. Ve svém vlastím zájmu.

Než mohla znovu popadnout dech (Blbé bylo, že nikdy neměla po ruce jen jednu trapnou historku, ale téměř nevyčerpatelnou zásobu.), rychle jsem dodala: „Zůstala jsem včera doma, protože jsem trochu nachlazená. Kromě toho mám ještě spoustu práce do školy.“ Že jsem chtěla jít brzo do postele kvůli tajné misi, navíc oblečená v neskutečně ošklivé ušance, kterou jsem ukradla Charlesovi, jsem sotva mohla říct. Co jsme v noci podnikali ve snech, jsme samozřejmě nikomu neprozradili – nejspíš by nám beztak nikdo nevěřil. A strčili by nás rovnou za Anabel na psychiatrii. Z přítomných věděl o té snové záležitosti jen Grayson, ale byla jsem si dost jistá, že od událostí před osmi a půl týdny už svými snovými dveřmi neprošel, co víc, myslel si, že bychom se od té chodby taky měli držet dál. Grayson se nikdy necítil dobře, když se měl pohybovat ve snech cizích lidí, považoval to celé za strašidelné a nebezpečné a vyděsilo by ho, kdyby věděl, že prostě nemůžeme přestat. A na rozdíl od Henryho by moji včerejší noční akci odsoudil jako nemorální.

Mimochodem musela jsem si dvakrát umýt vlasy, než jsem z nich dostala puch ovčí vlny z ušanky, ale něco s nimi pořád nebylo v pořádku. Když si Lottie, která si byla pro druhou porci míchaných vajíček, znovu sedla na své místo vedle mě, moje vlasy nahlas zapraskaly a okamžitě se přitiskly k Lottiině růžovému angorovému svetru. Všichni se

postupně rozesmáli, dokonce i já, když jsem se podívala do zrcadla nad příborníkem.

„Vypadáš jak dikobraz,“ řekla Mia a já se pokoušela přitisknout si vlasy znovu k hlavě. „Je to tu dneska ráno fakt hotová zoo. Mimochodem, zoo – pro koho je to prostřeno navíc?“ Ukázala na prázdný talíř vedle Lottie. „Přijde strýček Charles taky na snídani?“

Lottie a já jsme sebou při zmínce toho jména trhly, ona nejspíš z radosti, já spíš provinile. Jako by to byl smluvný signál, zaslechli jsme, jak se otevřely domovní dveře, a já se jsem se pokusila připravit na nejhorší. Zápach něčeho ožehnutého, který mě najednou praštil do nosu, byl ale k mojí úlevě jen z toustu.

A energické kroky, které k nám doléhaly z chodby, taky nepatřily Charlesovi, ale někomu jinému. Nepochybně. Mia tiše zívla a vrhla po mně mnohoznačný pohled. Obrátila jsem oči v sloup. To by mi byl ožehnutý Charles opravdu milejší. Samozřejmě jen trošku ožehnutý Charles.

Poslední zbyteček vřelých a vánočních pocitů jako by se z místnosti vypařil a vtom už stála ve dveřích – Okrová bestie. Těž řečená „dábel s šátkem od Hermès“, občanským jménem Philippa Adelaide Spencerová, nebo – jak jí říkají Grayson a Florence – *babička*. Kamarádky, s kterými hraje bridž, jí údajně říkají „Broskvička Pippa“, ale tomu uvěřím, teprve až to uslyším na vlastní uši.

„Ach, začali jste beze mě, jak vidím,“ pronesla namísto přání dobrého rána. „To jsou americké zvyky?“

Mia a já jsme si vyměnily další pohled. Jestli nebyly do-
movní dveře otevřené, znamená to, že Okrová bestie nej-
spíš vlastní klíč. Znepokojivé.

„Taky máš víc než půl hodiny zpoždění, matko,“ řekl
Ernest a vstal, aby ji políbil na obě tváře.

„Skutečně? Na jaký čas jsi mě tedy zval?“

„Na žádný,“ odpověděl Ernest. „Sama ses včera pozva-
la, nevzpomínáš si? Nahrála jsi na záznamník, že tu budeš
v půl desáté na snídani.“

„Nesmysl, o snídani jsem neřekla ani slovo. Jedla jsem
samozřejmě už doma. Děkuji, drahý.“

Grayson jí zrovna odebral (okrový) kabát, pro jehož lí-
mec musela položit život liška, a Florence rozzářeně poví-
dá: „Ach ty máš ten“ – (okrový) – „twinset, to ti moc slu-
ší, babičko!“

Lottie vedle mě se taky pokusila vstát, ale pevně jsem jí
chytila za rukáv svetru. Naposledy před bestii poklonkova-
la a to už se v žádném případě nesmí opakovat.

Paní Spencerová byla vysoká, štíhlá žena, která půso-
bila mladší než na svých sedmdesát pět let. Svým půvab-
ným vzpřímeným držením těla, dlouhým krkem, elegant-
ním krátkým sestřihem a studenýma modrýma očima,
kterýma si nás teď jednoho po druhém měří, by byla ideál-
ní adeptkou na roli Sněhurčiny zlé nevlastní matky – ve
speciálu „o třicet let později“.

Abych to uvedla na pravou míru: Nebyly jsme vždyc-
ky tak na kordy. Ze začátku jsme se vážně snažily mít Er-

nestovu matku rádi, nebo pro ni mít alespoň pochopení. Na konci srpna vyrazila na tříměsíční cestu kolem světa na Queen Elizabeth, a když se na konci listopadu vrátila odpočatá, opálená a se suvenýry, zjistila, že si její oblíbený syn do domu přivedl Američanku, spolu s dcerami, chůvou a psem. Bylo pochopitelné, že z toho byla napřed naprosto konsternovaná, až samým překvapením oněměla. Ale bohužel ne na dlouho, protože pak spustila a dodneška nepřestala. Především šlo o to dát mámě s obdivuhodnou otevřeností najevo, že ulovila Ernesta lacinými triky a touží po jeho dědictví. Většinou s tím spojovala obecné nadávání na Američany, které považovala za necivilizované, přiblblé a marnivé. Že má máma dva akademické tituly ji nijak neohromovalo, koneckonců je získala ve Státech a ne v nějaké civilizované zemi. (Fakt, že máma pracuje coby profesorka na Oxfordu, úmyslně ignorovala.) Ještě horší než Američani byli pro paní Spencerovou starší už jen Němci, protože zosnovali druhou světovou válku. Mimo jiné. Proto mě a Miu považovala nejen za necivilizované, marnivé a přiblblé (po matce), ale taky za již od přírody podlé a zákeřné (po otci). Lottie zase byla, coby čistokrevná Němka, jen podlá a zákeřná. A náš pes – no, paní Spencerová nejspíš neměla obecně ráda zvířata, leda ty opečené na talíři. Nebo jako kožešinu kolem krku.

Mohly jsme se snažit, jak jsme chtěly, vyvrátit jí pocit křivdy a probudit v ní sympatie – ale zkrátka se nám to nepodařilo. (Ok, *moc* jsme se nesnažily.) A od té doby jsme

se přestaly snažit úplně. Jak to Lottie vždycky říkala? Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá. Nebo tak nějak. Každopádně jsme měly celkem vytočený les. Přinejmenším Mia a já. Máma pořád doufala v zázračný obrat a Lottie – ach Lottie byla ztracený případ. Věřila v dobro ve všech lidech. Věřila dokonce i v dobro v bestii.

Ta teď na Lottie zírala a hořce pronesla: „Pro mě prosím jen čaj. Earl Grey. Černý s kapkou citronu.“

„Hned ho donesu!“ Teď už se Lottie nedala zastavit, vyskočila a málem by se jí roztrhl svetr, protože jsem ji ještě pevně držela za rukáv. Grayson sice řekl: „Já bych tam došel,“ ale Lottie ho odstrčila stranou. Už jsme paní Spencerové nesčetněkrát vysvětlovali, že Lottie není naše služka (navíc má v neděli volno), ale naše vysvětlování pro ni nebyla vůbec pochopitelná. Byla toho názoru, že někdo, komu dáváte plat, nemůže být zároveň vaším kamarádem.

„Prosila bych to do správného čajového šálku, ne do tohohle tlustostěnného hrnku, z kterého všichni pijete to svoje ohavné kafe.“ Paní Spencerová se posadila. Jako vždycky v její přítomnosti jsem najednou měla pocit, že jsem se dost teple neoblékla. Zatoužila jsem po tlustém pleteném svetru. A po ještě větším množství kávy v tlustostěnných hrncích.

„Okrb,“ pošeptala mi Mia.

„Co prosím?“ zeptala jsem se taky šeptem.

„Okrová bestie je prostě moc dlouhý. Budeme jí říkat Okrb.“

„Tak jo.“ Zahihňala jsem se. Okrb sedělo perfektně.

Okrb si nás káravě přeměřila (máma a Florence taky – šeptání a hihotání u stolu neznamenal zrovna dobré vychování), ale pak asi usoudila, že se jí nevyplatí na nás promluvit.

„Grayson, chlapče zlatý, kde je tvá milá malá Emily?“ otázala se místo toho.

„S trochou štěstí je ještě v posteli a spí.“ Grayson se znovu naklonil nad míchaná vajíčka a namazal si toust. Odhadem tak sedmnáctý. Neuvěřitelné, co do sobe dovedl natlačit, aniž by přibral byť jen gram tuku. „Milá malá Emily.“

Neznělo to malilinko ironicky? Zvědavě jsem na Graysona zírala. Emily byla jeho přítelkyně, taky chodila do posledního ročníku, šéfredaktorka školních novin, oceňovaná jezdkyně na koni a nebyla ani milá ani malá. Okrové bes... ehm *Okrb* očividně Emily přirostla k srdci, nikdy ji neopomněla vychválit a vyzdvihnout Graysonův vybraný vkus na ženy, který očividně nezdědil po svém otci.

Teď indignovaně⁴ vzdychla. „Ach, já jen doufala, že ji zde potkám. Ale dneska jste očividně pozvali jen personál.“

Rychle jsem se podívala Lottiiným směrem, ale nic neslyšela, hlasitě cinkala čajovým servisem v touze nachystat perfektní čaj.

---

4 V její přítomnosti jste se nutně naučili celou hromadu nových slov. Indignovaně. Ressentiment. Žoviální. Excitovaný. Moruše. Národní trust. Eklatantní. Mezialiance. Slova, která jsem ještě před třemi týdny ani jednou nepoužila, mi teď plynou z úst docela sama.

„Lottie tu bydlí,“ opáčila Mia, aniž by se byť jen maličko snažila znít přátelsky. „Kde jinde by teda měla prosím snídat?“

Paní Spencerová pozdvihla obě obočí. „Nu, pokud vím, musela moje vnučka vaší chůvě přenechat prostory pod střechou – tam je, ví bůh, víc než dostatek místa.“

Aha, tohle zase.

„Matko! To už jsme přeci opravdu probírali mockrát. Mohli bychom *prosím* mluvit o něčem jiném?“ Ernest už vůbec nevypadal šťastně. A máma se pevně chytila ubrusu, jako by měla strach, že jinak vyskočí a uteče.

„Tak tedy dobrá, změna tématu: Musíš se stavit a vyměnit mi baterie v hlásiči požáru, Erneste,“ řekla paní Spencerová. „U Charlese dneska uprostřed noci začal zvonit alarm, protože měl vybitou baterii.“ (Uf, dobrý. Takže žije!) „Já bych z toho měla infarkt, kdyby se mi něco takového stalo.“ Demonstrativně se chytila za svůj okrový twinset přibližně v místech, kam by jí umístili kardiostimulátor, kdyby tedy měla to slabé srdce. Ale to nebyl tenhle případ. Byla zdravá jako rybička.

„Tak prosím.“ Lottie před ní postavila čajový šálek. „Earl grey s kapkou citronu.“

„Děkuji, slečno, ehm...“

„Wastlhuberová.“

„Kastlhubertusová,“ zopakovala paní Spencerová.

„Ále, říkejte mi prostě Lottie,“ vydechla rezignovaně Lottie.

Paní Spencerová se na ni udiveně podívala. „To tedy určitě ne,“ pronesla pak důrazně a začala se přehrabovat v kabelce. Nejspíš hledala dýchací sůl.

„Ajaj, mám tě po krk, Okrb,“ zarýmovala si Mia tiše německy. Nikdo ze Spencerů německy nerozuměl, proto jsme ji občas používaly jako takovou naši tajnou řeč. Jen v případech nouze, samozřejmě.

Okrb nechala do čaje dopadnout kousek umělého sladidla ze své osobní krabičky na léky a zamíchala ho. „Ale proč tu vlastně jsem... Jak již víte, každoročně v lednu pořádám malý čajový dýchánek na Tři krále.“

„*Malý* je teda trefné,“ zamumlal Grayson, ale zaniklo to ve Florencině nadšeném: „Já zbožňuju, zbožňuju, *zbožňuju* tvoje tříkrálové čajové dýchánky, babičko!“ Jako by to byla ta nejcoolovatější akce všech dob.

Paní Spencerová se pousmála. „Nu, já doufala, že ho nebudu muset dělat, ale mé přítelkyně se na něj neustále vyptávají a tady očividně nikdo nepřijde k rozumu,“ – v tomhle okamžiku si odkašlala a smutně se podívala na Ernesta – „nezbývá mi patrně nic jiného, než rozšířit své pozvání na tvou novou enturáž, můj synu.“

Když nikdo nezareagoval – Mia a já, protože jsme nevěděly, co je to enturáž, a přemýšlely jsme, zda to může být něco pohrdavého – vzdychla a pokračovala. „To znamená, že budu mít“ – znovu si odkašlala a tentokrát upřela oči na mámu – „že budu mít velikou radost, když u sebe budu moci uvítat tebe, milá Ann, a obě tvé dcery.“

Bylo to zvláštní, ale nějak se jí podařilo, aby ta slova vyzněla jako rozkaz. A zaručeně ještě nikdy nikdo při slovech „mít velikou radost“ nevypadal méně radostně než ona.

Ernestovi to tak nejspíš taky přišlo. „Jestli...“ začal s nakrčeným čelem, ale máma mu skočila do řeči.

„To je od tebe tak milé, Philipppo,“ pronesla vřele. „Přijdeme moc rády, že ano, děvčata?“

Trvalo nám to pár vteřin, ale protože se na nás máma podívala tak plná naděje, nakonec jsme ze sebe dostaly úsměv a přikývly jsme.

No dobře – tak teda půjdeme na Tři krále na anglický čajový dýchánek a necháme se zvědavě okukovat od starých dam. Už jsme zažily horší věci.

Paní Spencerová spokojeně usrkla ze svého čaje. Určitě by ji zaskočilo, kdyby věděla, že Tři králové budou dnem smrti pana Tulínka a že právě k sobě domů pozvala jeho vrahy. Kteří naproti tomu neměli ani tucha, kdo vůbec pan Tulínek je. Naprosto nic netušící jsme sáhly po skořicových vaflích.

PLESKY TŘESKY

Blog Plesky Třesky z Frogmal Academy s nejnovějšími drby, nejlepšími pomluvami a žhavými skandály naší školy.

O MNĚ:

Jmenuju se Secrecy – jsem mezi vámi a znám všechna vaše tajemství.

UPDATE

ACTIVITY

25. prosince

Veselé Vánoce všem! Užíváte si prázdniny? A našli jste dneska ráno pod vánočním stromkem dárky, co jste si přáli? U Porter-Peregrinových tomu tak bohužel nebylo: Persephona brečela, protože místo svého vysněného dárku vybalila hodinky od Cartiera. Ale co měli chudáci její rodiče dělat? Jasper Grant by se sotva dal zabalit do balicího papíru, že? Ach, jak já jí rozumím. I mně Jasper schází. Bez něj to prostě nebude ono! Celé čtvrtletí ve Francii, jen aby zachránil svoji závěrečnou známku z francouzštiny – no kdo by si to byl pomyslel? Kdo se teď pěkně prosím místo něj postará o ty pořádně vypečené skandály na večírcích? A jak mají Frogmal Flames zvládnout odvetné zá-

pasy bez svého druhého nejlepšího hráče? Už teď jsou na tom bledě, od doby, co odvolali Arthura Hamiltona z postu kapitána. A ne, pořád nemám nejmenší tušení, co se přesně stalo po podzimním plese a proč se Arthur rozhádal s Jasperem, Graysonem Spencerem a Henrym Harperem, takže mi prosím kvůli tomu přestaňte psát maily. Já už na to přijdu – a jakmile to budu vědět, hned vám to povím, slibuju!

Teď je v Londýně docela klid, už proto, že Hazel alias mám dost být terčem tvých posměšků Pritchardová je zrovna na návštěvě u své babičky v Jersey a nejogguje po Hampsteadu a nefuní u toho jako parní lokomotiva. Ředitelka Cooková je v Cornwallu spolu s odhadem třetinou všeho studentstva (hej, je tu vůbec někdo, kdo NEMÁ chalupu v St Ives?) a paní Lawrenceová odletěla na Lanzarote. Přesně jako pan Vanhagen, jen tak mimochodem, podivná náhoda, že?

A vy, jak trávíte prázdniny? Zůstáváte v pohodlí domova jako dvojčata Spencerova? Já bych ráda prozradila, co dělám, ale pak by se zase někdo pokusil zjistit, kdo jsem – a to už mě opravdu začíná pomalu nudit. Tak se s tím smiřte – nikdy se to nedozvíte.

Uvidíme se!

Vaše kolosálně vánočně naladěná Secrecy

P. S.: À propos vánočně: Liv a Mia Silberové jsou na návštěvě u svého otce v Curychu, celých deset dní – ale pochybuju, že Henry svoji přítelkyni nějak zvlášť postrádá. Mají spíše takový platonický vztah – jsou spolu už celé měsíce, ale ještě spolu nespali. Jen se mazlili a drželi za

ruce... hm, co byste si o tom mysleli? Když víme, že Henry Harper není zrovna proslulý tím, že se drží zpátky, musí to být tedy Liv. Je jenom pruderní? Frigidní? Nebo patří k nějaké náboženské společnosti, ve které je sex před svatbou zakázaný? Nejspíš je ale prostě jen na svůj věk trochu zdrženlivá, chuděrka.

4.

Při přistávacím manévru jsem se dotkla Miiny ruky, protože když jsme klesali skrz mračnou deku, stroj sebou párkrát prudce trhnul, jako bychom se měli hned zřítit. Ale pak jsme proklouzli mraky a uviděli pod námi Temži a zasněžený Londýn a ten stísněný pocit v mém žaludku se proměnil v čiré radostné očekávání.

Mia mi stiskla ruku. „Neměj strach, už se nám nic nestane. Ale příště před tím klidně můžeš sepsat závěť a odkázat v ní všechno, co máš, své malé sestřičce, jestli se pak budeš cítit líp.“

„Jednak kdybysme spadli, byla bys stejně mrtvá jako já, a pak bohužel nemám nic, co bych ti odkázala.“

„Zapomínáš na svou kytaru a vánoční dárek od pratety Gertrudy.“ Mia se zlomyslně zahihňala.

„Ne, je mi líto, ale ten si vezmu s sebou do hrobu.“

Naše americká pratetička se jako každý rok i letos překonala ve výběru vánočních dárků: Mia dostala (příhodně k holicímu se Kenovi?) kočár pro Barbie, který táhl růžový Pegas, a já set k chovu listonoha jarního. Obojí jako vždy strašně moc užijeme.

Každopádně už jsme dávno vzdaly nějaká velká očekávání od vánočních dárků – z nějakého důvodu se zdálo, že nás Ježíšek nemá moc rád. Ani letos nepřinesl nezbytně potřebný chytrý telefon, který by mohl nahradit naše mobily z doby kamenné. Zato teď vlastníme vyloženě stylové obaly na mobily z doby kamenné, které nám vyrobila Lottie z plsti.

„Říkám si, proč musím každý rok psát ten pošahanej seznam přání, když stejně nikdy nedostaneme, co si přežeme,“ rozčilovala se Mia. „Rozhodně si nevzpomínám, že by na mém seznamu stál *plastikovej kuň s křídly*. Nebo *zážitky blízke smrti na sedačkové lanovce*.“

„Nebo *modřiny po celém těle*,“ dodala jsem.

„Co je tak těžké na noktovizoru, soupravě štěnic a červené paruce?“ odfrkla si Mia. „Místo toho dostanu svetr, polštář, dévédéčka a dovolenou na lyžích! A pak musím ještě dělat, že mám radost! Jen pomysli, kolik chytrých telefonů by za ty peníze mohli máma s tátou sehnat.“

„Jeden by mi stačil,“ řekla jsem. Se svým telefonem jsem ani nemohla volat v zahraničí. Což znamenalo, že jsem ce-

lých deset dní neslyšela Henryho hlas. Každopádně ne v telefonu.

Naposledy jsme já a Mia stály na lyžích před osmi lety. Takže když nás táta vzal hned první den až nahoru, bylo to pořádně vzrušující. Myslel si, že s lyžováním je to jako s jízdou na kole, že se nedá zapomenout. No, tuhle teorii teď můžeme jednoznačně vyvrátit. Myslím, že jsem byla první člověk, který sjel trasu světového poháru v obřím slalomu v Adelboden kompletně po zadku. Táta se mohl potřhat smíchy a dal mému pozadí přezdívku „Chuenisbärgli“, což je jméno hory a vlastně i místní obří sjezdovky. To probudilo moji ctižádostivost a už další den jsem se na sněhu válela o polovinu míň. A poslední den jsem tátu v pohodě setřásla. Cena za to ale byla vysoká.

Aspoň už jsem nekulhala, když jsme teď s kufry procházely zátarasy, a svalová horečka už trochu pominula.

Slyšely jsme mámino: „Huhu! Tady jsme,“ ještě před tím, než jsme je uviděly. A kupodivu mě nijak nerušilo, že vedle ní vidím Ernesta. Očividně jsem se už srovnala s tím, že teď patří do našeho života – někdy v uplynulých měsících jsem ho asi začala mít ráda. Byla jsem jen maličko zklamaná, že tu nebyl Henry. Říkal, že mě vyzvedne na letišti.

„Vypadáte pěkně odpočaté,“ řekla máma hned, jak nás doobjímala. „Takové růžovoučké a svěží jako dvě Švýčarky z horské pastviny.“

„To jsou omrzliny,“ opáčila Mia. „Jestli budeme mít štěstí, nebudeme muset už nikdy v životě použít tvářenku.“

Máma se zasmála. „Jé, vy jste mi scházely!“ řekla pak. Vypadala fantasticky, ačkoli byla zase u toho kadeřníka, co jí uštědřil sestřih à la Camilla, vévodkyně z Cornwallu. Doufala jsem, že v jejím věku budu vypadat taky tak dobře. Kromě toho účesu, samozřejmě.

Bylo jedno, jak moc jsem se rozhlížela, Henryho tmavě blond rozčuchaná hlava nebyla široko daleko vidět. Byla jsem teď přeci jen o trochu víc než maličko zklamaná. Ale třeba čekal na nějakém jiném letišti?

Ernest nám jako správný anglický gentleman vzal kufry. „Tentokrát jste nedovezly žádný sýr?“ optal se s mrknutím.

„Měly jsme pro tebe Toblerone, ale Mia ho zbaštila ještě před odletem.“

„Práskačko!“

„Radši práskačka než žrout!“

„Nakopnu tě do tvého Chuenisbärgli,“ na to Mia.

Máma vzdychla. „Když o tom teď tak přemýšlím, bylo to tu bez vás docela poklidné. Tak pojďte. Lottie už chystá trhance na pánvičce, podle receptu její babičky, a říká, že se musí jíst teplé.“

Ačkoli jsme netušily, co jsou trhance, pospíšily jsme si k autu. Lottiino jídlo nám scházelo. Mít každý večer račet se časem docela zají. Zatímco jsme byly ve Švýcarsku, Lottie navštívila svou rodinu a kamarády v Bavorsku, a po každé, když se odtamtud vrátila, přivezla s sebou hromadu báječných nových receptů s legračními názvy a byla celá

nedočkává je vyzkoušet. Nic nebylo pěknější než se stát ochutnávačem Lottiiných pokrmů a pečiva.

Cestou domů jsme mámě a Ernestovi vyprávěly, co je nového (vlastně vůbec nic, ale přesto jsme mluvily dost), a Mia dala k lepšímu naše lyžařské dobrodružství. Trochu přeháněla – nezůstaly jsme na sedačkové lanovce viset půl dne, ale jen čtvrt hodiny, taky se mezitím nesetmělo, když nás horská služba konečně vysvobodila s pomocí lanového navijáku, ale lanovka se normálně zase rozjela a ano, ani záchranářský pes u toho ve skutečnosti nebyl. Ale co, bylo to rozhodně zajímavější než to, co nám vykládala máma s Ernestem. Takže jsem ji vesele nechala lhát, zapnula si telefon a čekala na esemesku od Henryho. Přišla mi zpráva od operátora, který mi sděloval, že jsem zase ve Velké Británii, jedenáct zpráv od Persephony, které se stýskalo po Jasperovi (který sice ještě nebyl jejím přítelem, ale jednou možná) a která proklínala francouzské studentky. Henry nenapsal.

Hm. Znamená to, že bych si měla dělat starosti.

V uplynulých deseti dnech jsme se ve snech nepotkali tak často, jak bylo domluveno. A byla to moje vina, respektive té nezvyklé kombinace pohybu, čerstvého horského vzduchu a raclette, všeho v nadměrných dávkách. Většinou jsem spala tak hluboce a pevně, že jsem si další ráno ani nepamatovala, jestli jsem vůbec ve snu viděla svoje dveře. Bylo docela možné, že se Henry naštvál. Na druhou stranu jsem taky poměrně často čekala před jeho dveř-

mi a on nepřišel. Sny se taky nedají úplně sladit – kdo sní přesně podle plánu?

K Vánocům mi daroval takovou tu kývací japonskou kočku pro štěstí. Což by bylo naprosto v pořádku – tyhle věci mi připadaly fakt legrační – kdybych mu za asi tak tisíc hodin namáhavé práce nevyrobila hrací skříňku, která hrála *Dream a Little Dream* a na jejíž víko jsem přilepila svoji fotku. Ve tvaru hvězdy. Možná jsem to radši neměla dělat. Ta skříňka přímo řvala „Miluju tě!“, zatímco o výpovědi baterkami poháněném suvenýru za šest liber devadešát z asia shopu jsem si nebyla tak jistá.

Zírala jsem z okna a zvažovala, zda mám Henrymu napsat – *Jsem tu, kde jsi ty?* – ale pak jsem si to rozmyslela. Londýn z letadla vypadal jako kýčovitá sněhová koule, střechy, stromy a ulice byly posypané třpytivým moučkovým cukrem – tu a tam už z něj ale nic nezbylo. Sněhová břecha není ani trošku romantická, a není vlastně už vůbec bílá. A kdybych měla popsat svoji náladu, břecha by pro ni byla perfektní výraz. Byla jsem tak natěšená a veselá, když jsme přistáli na letišti, ale když Ernest konečně zaparkoval na příjezdové cestě jeho, totiž pardon *našeho* domu, z auta už jsem vystupovala rozmrzelá. Bohužel se to nezlepšilo, když jsme ve dveřích potkali zrovna Emily, Graysonovu přítelkyni. Byla tím posledním člověkem, na kterého bych teď chtěla narazit.

„Jé, vy už jste tady,“ konstatovala Emily a vypadala asi stejně tak potěšeně jako já. Objektivně to byla moc pěk-

ná holka s třpytivými hladkými hnědými vlasy, vysoká a sportovní, ale já si nemohla pomoci, pro mě prostě vypadala jako zlomyslná guvernantka z filmu – například slečna Rottenmeierová z „Heidi“. A taky jako kůň. Totiž jako guvernantčin kůň. Působila mnohem starší než na osmnáct, což nebylo jen kvůli seriózním upjatým šatům, ale spíš kvůli jejímu vševědoucímu přemýšlivému pohledu, kterým si druhé vždycky přeměřovala. Na zlomek vteřiny jsem byla v pokušení se prostě otočit na podpatku a zase zmizet. Ale pak se přiřítla Betyнка se svými vlajícíma ušima a za ní se objevil Grayson, Florence a Lottie.

A někdo se zářivýma šedivýma očima a tmavě blond vlasy, které mu trčely do všech směrů. Samou úlevou jsem se skoro rozbrečela.

Henry.

Odstrčil Emily stranou a objal mě.

„Hej, tak jsi zpátky, ty moje sýrová holko,“ zamumlal mi do vlasů. „Docela dost jsi mi chyběla.“

Objala jsem Henryho kolem krku a přitiskla jsem si ho k sobě mnohem pevněji, než by bylo nutné.

„Hezky voníš,“ zašeptala jsem. Nebylo to sice zrovna to, co jsem chtěla říct, ale bylo to to první, co mi vytanulo na mysli.

„To nejsem já, ale ta věc s nevyslovitelným německým názvem, kterou Lottie upekla.“ Henry nevypadal, že by mě chtěl zase pustit. Kdyby bylo po mém, taky bych to neudělala. Bohužel jsme nebyli sami.

„Všechny jsem pozvala!“ křikla Lottie. Na nohou měla mimochodem plstěné pantofle, které původně vyrobila Charlesovi k Vánocům. Na poslední chvíli se rozhodla, že mu je přece jen nedá. Protože někteří lidé prostě nedovedou ocenit vlastnoručně vyrobený dárek, říkala. Bylo to chytré rozhodnutí, protože Charles jí den před Štědrým večerem předal čokoládového Mikuláše ve staniolu. *Malého* čokoládového Mikuláše. Vedle toho působila i ta japonská kývací kočka jako prstýnek s diamantem.

„Je to docela spontánní párty na uvítání našich malých lyžařiček!“ Lottie se na nás zářivě usmála. Jestli měla ještě trápení s láskou kvůli Charlesovi, docela dobře to skrývala.

„Nacvičili bychom si i uvítací písničku.“ Výsměch ve Florencině hlase se nedal přeslechnout. „Ale co se rýmuje se slovem lyžařička, že?“

„Korouhvička,“ navrhl Grayson.

„Pitomoučká,“ řekla Emily, aniž bych se na ní podívala, přesně jsem věděla, jak se přitom tváří.

„Ne, pitomoučká se nerýmuje. Ale třeba modlitbička. Nebo kavárnička,“ řekl Grayson a já se pitomoučce zahihňala do Henryho svetru. Jo, bylo fakt prima být zase doma. „Ve které sedí princeznička.“

„A hned vedle lyžařičky hřejí své vzdorovité dušičky a fanatičky čtou knížečky,“ doplnila Mia. „A dvě postavičky s růžovými nosičky.“ Štouchla mě do zad. „Hej, ty postavičko, bráníš nám v přístupu k trhanci.“

Trhance se ukázaly být velké natrhané lívance opečené

s jablky a rozinkami, podávané se zakysanou smetanou a pocukrované, které v následujících dvaceti minutách udělaly můj život zkrátka dokonalý. Seděla jsem v kuchyni se svými nejoblíbenějšími lidmi na světě, pila horkou čokoládu a jedla tuhle dobrotu – nic hezčího jsem si v tuhle chvíli nedovedla představit. Všichni mluvili jeden přes druhého, Mia (s plnou pusou) vykládala další lži o naší lyžařské dovolené, Florence o párty, kterou s Graysonem plánují na své osmnácté narozeniny, a Lottie o bavorském krému, který pro nás hodlá zítra vykouzlit. Nemusela jsem Henryho ani na chvíli pustit, dál jsme se pod stolem drželi za ruce, poslouchali, smáli se a tu a tam si vyměnili výmluvné pohledy. Po druhém trhanci jsem si byla jistá, že příští vteřinu prostě prasknu samým štěstím. Možná nejen štěstím – tyhle trhance sice chutnaly nadýchaně lehce, ale v žaludku to vypadalo, že hned nabobtnaly na jednu tak veliké. Cítila jsem, jak se mi zcela bez mého přičinění na tváři rozlévá sytý a blažený úsměv.

A pak těch dokonalých dvacet minut skončilo.

„Jsem ohromená, že to bereš tak sportovně, Liv,“ řekla Emily, která seděla naproti mně. Snědla jen půl trhance, nožem a vidličkou, což znamenalo, že se s Graysonem nedržela pod stolem za ruku. „To bych nečekala. Máš můj respekt.“

O čem to mluví? „No jo, my Silberové toho sneseme docela dost,“ odpověděla jsem opatrně. „Ale myslím, že třetí trhanec už nezvládnou. Takže bys měla být spíš ohromená z Graysona. Pokud dobře počítám, jí zrovna teď svůj čtvrtý.“

„Pátý,“ opravil mě Grayson s plnou pusou. „Já mohl už předtím...“

Emily mu skočila do řeči. „Neobdivuju tě za to množství kalorií, které jsi do sebe nacpala, Liv, ale za tvoji nonšalanci.“

Nonšalance – tohle slovo Okrb taky nedávno použila (stěžovala si, že ji ztratila s ohledem na skutečnost, že Ernest a máma jsou pár), proto jsem věděla, co to znamená: nenucenost, bezstarostnost, lhостejnost. Tak jo. „S ohledem na co?“ zeptala jsem se nedůvěřivě.

Henry mi stiskl ruku o něco pevněji a chystal se vstát. „Neměli bychom jít nahoru do tvého pokoje a... ehm... vybalit kufr?“

Emily mi oplácela pohled bez mrknutí a naprosto netečná k tomu, že si ji Grayson měřil, jako by ji nejradši napíchl na vidličku.

„Em,“ pronesl výhružně.

„Copak? Říkám jen, že ji obdivuji.“ Emily se mi pořád dívala přímo do očí. „Nemyslím si, že by ostatní byli tak nenucení, kdyby se jejich sexuální život probíral na veřejnosti.“ S drobným úsměvem dodala: „Nebo spíš jejich neexistující sexuální život.“

Henry tiše vzdychнул a přestal mě tahat za ruku a Grayson se zařinčením upustil vidličku na talíř, až máma, Lottie, Florence a Ernest, kteří byli na druhém konci stolu ponořeni do konverzace, zmlkli. Na vteřinu bylo naprosto ticho.

„Co?“ zeptala se Mia místo mě. Já byla docela vděčná, že za mě někdo převzal mluvení. „Kdo kde probírá Livin sexuální život?“

„Sexuální život?“ ozvala se máma. Tohle slovo ji vždy probralo.

„No, asi skoro každý na Frognalu.“ Emily se opřela a založila si ruce na prsou. „Beztak nemají jiný koníček. Jestli tě to utěší – většina nevěří, že bys byla frigidní.“

„Co?“ zeptala se Mia znovu a máma zase zopakovala: „Frigidní?“ A já ztěžka polkla.

Florence vzdychla. „Em! Liv to nejspíš ještě ani neviděla.“ Soucitně se na mě podívala. „Nebo jsi byla během dovolené na internetu?“

Pomaloučku jsem zavrtěla hlavou. Dalo by se říct, že nonšalantně.

„Ach tak.“ Emily si znovu dopřála ten drobný úsměv. „Myslela jsem, Henry, žeš jí to dávno pověděl.“

Ne. Nepověděl. Ať už *to* bylo cokoli.

„Ještě jsem neměl příležitost,“ řekl Henry. „Kromě toho je Liv nad věcí. Je to přece jen pitomej drb, o kterej se nikdo nezajímá.“

„No jasně, Secrecy měla pod tímhle příspěvkem taky jen dvě stě čtyřicet tři komentářů...“ přikývla Florence.

Mia vyskočila a popadla Lottiin iPad. Správně. I pro mě bylo načase odložit tu obdivovanou nonšalanci. Pustila jsem Henryho ruku a vstala.

„Jak říkám, je to jen nezajímavý drb,“ zopakoval Henry.

„Naprosto nudný,“ dodal souhlasně Grayson. „Mohl bych dostat ještě jeden ten potrhánek, Lottie?“

„Tyjo,“ řekla Mia, pohled upřený na iPad. „No. Do. Prdele.“

Vzala jsem jí tu věc rychle z rukou a přelétla očima Secrecyin příspěvek. Jedna nevraživá poznámka za druhou jako ostatně vždycky. Chudák Hazel Pritchardová, na tu měla Secrecy vždycky obzvlášť spadeno.⁵ Tak, v P.S. šlo konečně o mě a o Henryho: „... jsou spolu už celé měsíce, ale ještě spolu nespali.“

No, to sedělo. Odkud to ale věděla? Nebo si to prostě jen tipla?

„Jen se mazlili a drželi za ruce... hm, co byste si o tom mysleli? Když víme, že Henry Harper není zrovna proslulý tím, že se drží zpátky, musí to být tedy Liv.“

Co mělo znamenat, že Henry není zrovna proslulý tím, že se drží zpátky? Já jsem ho nepovažovala za zrovna zdrženlivého. A sebe taky ne. Ale člověk tyhle věci přece nemusí uspěchat.

„Je jenom prudérní? Frigidní? Nebo patří k nějaké náboženské společnosti, ve které je sex před svatbou zakázaný? Nejspíš je ale prostě jen trochu zdrženlivá na svůj věk, chuděrka.“

No teda. Pff. Tak to bychom měli. Možná jsem byla přeci jen trochu zdrženlivá. A i kdyby!

---

5 Proto byla Hazel taky na Miině seznamu podezřelých – Mia totiž měla teorii, že Secrecy je natolik nelitostná, že se nezdráhá ztrapnit sama sebe, jen aby skryla svou identitu.

S trochou úlevy jsem zvedla hlavu a zakřenila se na Henryho. „Máte pravdu. To je opravdu jen naprosto nudný a nezajímavý drb.“

Henry mi pousmání oplatil a Grayson se se spokojeným zabručáním pustil do dalšího trhance. Emilyin drobný úsměv teď působil trochu mrzutě, ale možná jsem se pletla – koneckonců od přírody vypadala jako mrzout. A Florence, máma, Ernest a Lottie zase zapředli rozhovor, jako by se nic nestalo. Tolik se mi ulevilo, až se mi vrátila chuť k jídlu. Takový malý trhanec by se teď jistě...

„Neraduj se moc brzo,“ varovala mě Mia a položila ukazováček na obrazovku. Mezi všemi komentáři se Secrecy ještě jednou přihlásila ke slovu. *„Nebudte na chudáka Liv tak tvrdí – role oblíbené holky je pro ni docela nová. Není to zas tak dávno, kdy byla tím druhem žákyně, které strkali hlavu do záchodu. Vnitřek záchodové mísy na své bývalé škole v Berkeley by vám chuděrka mohla dopodrobna popsat...“*

„Odkud to ví?“ zeptala se Mia tiše.

„Netuším.“ Úsměv mi povadl. Ať si Secrecy a celá škola myslí o mém sexuálním životě, co chce, ale tahle historika z Berkeley bylo tajemství, které neznala ani moje máma. Kromě těch čtyř holek, co mě topily v záchodě, to věděla jen Mia a Lottie.

A... Henry.

Zatímco jsem pomalu otáčela hlavu, abych se na něj podívala, začal mu zvonit mobil.

5.

Ve snu jsem procházela Frognal Academy a všichni na mě zírali, smáli se a šuškali si. Emily půvabně proklusala na ušlechtilém hnědém koni po schodišti kolem mě a křikla: „Nebuďte na chudáka Liv tak tvrdí. Nemůže za to, že s ní Henry nechce spát.“

Naštěstí jsem v tomhle okamžiku uviděla zelené dveře a uvědomila si, že jen sním.

„Je zkratka tělesně a duševně ještě trochu zaostalá,“ řekla Emily a já jsem se zlobila, že má tu drzost mě urážet v mém vlastním snu. Neznamenalalo to v podstatě to, že o mně tyhle podlé věci říká moje podvědomí? To si nemůžu nechat projít. Pohybem ruky jsem nechala koně zmizet a Emily sebou nešetrně praštila o kamennou podlahu.

„Au!“ vyjekla popuzeně.

„Liv! Blázníš?“ Florence pomohla své kamarádce na nohy. „Mohla se zranit.“

„Můj sen, moje pravidla!“ řekla jsem a popadla kliku. „A co si o mně lidi myslí, to je mi opravdu u Chuenisbärgli.“ Luskla jsem prsty a Emily, Florence a všichni ostatní se proměnili v mýdlové bubliny. Vznášely se nad schodištěm, kde jedna po druhé praskaly s tichým „lup“. Spokojeně jsem se protáhla zelenými dveřmi na chodbu.

„Aktivovat bezpečnostní protokol pana Wu,“ řekla jsem tiše. Když nikdo neposlouchal, ráda jsem ke dveřím promlouvala jako na vesmírné lodi Enterprise. Bylo trochu šílené, jak se bez mého přičinění během několika posledních týdnů proměnily. Ze začátku vypadaly jako domovní dveře útulné chaloupky v Cotswolds, nalakované sytou zelenou barvou, ale teď vyrostly o dva sloupky vlevo i vpravo a nahore dostaly světlík. Pořád byly zelené, ale už dávno ne tak tmavě, spíš ve svěžím mátovém tónu. Podle toho, jak teď vypadaly, se spíš hodily k nějaké tajuplné viktoriánské vile než k chaloupce na venkově.

Spojovala jsem si proměnu dveří s proměnou, kterou jsem sama prodělala. To samé jsem pozorovala i u ostatních dveří v tomhle labyrintu. Některé měnily jen barvu, u dalších se odlupoval lak, ale některé zcela změnily svůj tvar i velikost. Předpokládala jsem, že to má něco společného se stavem duše jejich majitele. Bylo náročné mít o nich přehled, protože dveře navíc neustále měnily svá místa.

Klika ve tvaru ještěrky mi nicméně zůstala a mrkla na mě, když jsem za sebou dveře zavřela. Právě včas, abych zahlédla Henryho rozčuchanou kšticí, jak zahýbá za roh. Chtěla jsem zavolat jeho jméno, ale pak jsem to neudělala – kdo ví, jak hlasitě se tu rozléhá ozvěna a koho bych tím mohla přilákat. Kromě toho – kam měl Henry ztraceně namířeno? Jeho dveře ležely přímo naproti těm mým a byli jsme domluveni spolu. Tady. A mělo-li být po mém, taky přesně teď.

Rozhodla jsem se ho sledovat, koneckonců jsem měla lepší věci na práci, než tu hloupě postávat a čekat na něj. Například si s ním konečně promluvit. A myslím opravdu promluvit, ne se jen mazlit.

Po špičkách – byla jsem bosa – jsem se za ním vydala. Odpoledne už jsme se nedostali k tomu, abychom probrali, odkud mohla Secrecy znát historiku se školními záchody v Berkeley. Henrymu zazvonil mobil a on spěšně vyrazil vyzvednout svého mladšího bratra. Od kamaráda, jak říkal.

„Copak to nemůže udělat tvoje máma?“ zeptala se Emily a já byla přešťastná, že jsem se na to nezeptala já, protože ten pohrdavý a studený pohled, kterým Henry Emily obdařil, bych asi nepřežila.

S Emily to ovšem ani nehnulo. Když Henry odešel, obrátila se na Graysona: „Myslela jsem, že paní Harperová má už ten problém pod kontrolou.“

„Em!“ okřikl ji Grayson a podivně se na mě úkosem podíval.

„Copak?“ Emily nechápavě zavrtěla hlavou a Grayson ji popadl za loket a odvedl vedle.

Ten problém? Jaký problém?

A přesně v tu chvíli mi došlo, že je na čase si s Henrym promluvit. Jedna věc byla, jak málo jsem toho o svém příteli věděla. Nebo spíš jak málo se mi svěřoval. Ale skutečnost, že dokonce i Emily je líp informovaná než já, se mě dotkla víc, než bych chtěla přiznat. Už párkrát jsem uvažovala, jestli do toho mám víc vrtat a klást Henrymu otázky, ale pak jsem toho radši nechala. V románech a filmech se vždycky z přítelkyně, co chce všechno přesně vědět, vyklubala posedlá koza a stíhačka a později pak taky expřítelkyně. Podle žánru taky často asi tak uprostřed děje padla za oběť nějakému zločinu a všichni z toho měli potají radost. Ale stíhačka nebo ne, musím přece vědět, na čem jsem.

Chodba, do které Henry zabočil, působila prázdně, ale mně se zdálo, jako bych zaslechla kroky zpoza impozantních červených dveří nalevo, takže jsem se rozběhla rychleji. Hned ho doženu.

Mluvit, ne mazlit, křikla jsem na sebe pro jistotu ještě v duchu. Trocha opakování téhle mantry mi neuškodí.

„Uááá!“ Narazila jsem na něco tvrdého, do někoho, kdo jako já chtěl zabočit za roh, jen v opačném směru. V první chvíli jsem si myslela, že je to Henry.

„Dobrý bože, Liv!“ vyrazil ten někdo ze sebe, očividně stejně polekaný jako já.

Nebyl to Henry, ale Arthur Hamilton. Ten Arthur Hamilton, jehož čelist jsem zlomila a jehož pošahaná přítelkyně mi loni na podzim chtěla proříznout krční tepnu. Ten Arthur, kterého jsem od té pohromy na hřbitově viděla jen na školním dvoře a nejraději z dálky. Když jsme si náhodou přišli do cesty, podívali jsme se navzájem do očí jako dva nepřátelští generálové, co se potkávají mimo bitevní pole a demonstrují svoji sílu a nesmiřitelnost.

I teď jsem honem ustoupila na vzdálenost paže. Na zstrašující generálský pohled bylo ovšem pozdě – bohužel už jsem koukala jako vystrašený Bambi.

Arthur svoje překvapení rychle překonal, protože se jen pousmál.

Určitě byl pořád nejkrásnější kluk v celém vesmíru, se svými pravidelnými rysy v obličejí, velkýma modrýma očima, porcelánovou pleť a zlatými blond andělskými kudrnami, ale něco se změnilo. Ne na jeho zevnějšku, po zranění mu nezůstala ani jizva, ačkoli měl čelist sdrátovanou celé týdny. Ne, bylo to spíš neviditelné poškození, jako by to, co se událo, vyzařovalo nějaké tajuplné záření a narušilo tu jeho vítěznou auru. A jeho úsměv rozhodně ztratil něco ze svého hypnotického účinku. „Elegantní outfit, Liv Silberová.“

Aniž bych se na sebe podívala, věděla jsem, jak jsem oblečená – totiž do toho samého, co jsem v tom okamžiku skutečně měla na sobě: modré puntíkaté vytahané kalhoty od pyžama a staré Graysonovo tričko, které jsem vylovi-

la z pytle oblečení na vyhození, protože mi obrázek pandy v růžové tutu, který na něm byl, připadal legrační. Pod tím stálo: „Příliš tlustý na balet.“

Zatraceně! Proč tu po chodbách pobíhám v pyžamu? Radši jsem se měla proměnit v jaguára. Pak by ze mě Arthur měl možná trochu víc respektu. „Díky,“ řekla jsem tak důstojně, jak jen to bylo možné. „Viděl jsi Henryho? Musí tu někde být.“

„Proč mě vůbec nepřekvapuje, že se tu pořád ještě po-flakuješ?“ Arthur se tiše zasmál. „Bylo jasné, že s tím nepřestaneš. A co tu vůbec děláš? Vtíráš se do snů učitelů, abys měla lepší známky?“

To není vůbec špatný nápad. „Víš, já tolik nepotřebuju špehovat ostatní lidi.“ Dívat se na něj svrchu jsem taky dovedla, když to muselo být. I v pyžamu. „A ty? Co ty tu děláš? Chystáš se poctit návštěvou starého dobrého démona? Jak že se to jmenoval? Nějak na L. Znělo to, jako když Fin v sauně řekne *nalej víc vody na kameny!* Lelula? Lila-lu? Luleli?“

Ačkoli to bylo fakt vtipné – *löylyä* skutečně znamenalo „nalít vodu na kameny v sauně“⁶ – Arthur už se neusmíval.

„Anabel,“ zopakoval Arthur a znělo to, jako by ho vyloženě bolelo vyslovit její jméno. „Anabel je nemocná.“

„Ale nepovídej,“ opáčila jsem co nejvíc nepohnutě. Měla bych s ní snad mít soucit? Ačkoli mě nalákala do pas-

---

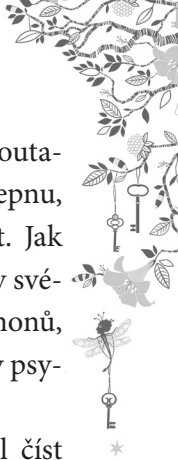
6 Což jsem věděla, protože se Lottie kdysi v Utrechtu sprátelila s jedním milým Finem, který nás naučil samé zbytečné finské věty. Matti. Kdepak je mu konec? Byl o tolik hezčí než Charles, blázen do mincí a zubař..

ti a praštila po hlavě litinovým svícnem? Načež mě spoutala a pak mi ve vším poklidu chtěla přeříznout krční tepnu, abychom nezapomněli. Naneštěstí jsem *měla* soucit. Jak jsme se mezitím dozvěděli, Anabel strávila první roky svého života v jisté obskurní sektě, která vzývala kult démonů, společně se svojí matkou, která si později vzala život v psychiatrické léčebně. Není divu, že byla úplně šílená.

Arthur si mě pozorně měřil, jako by mi dovedl číst myšlenky. Polkla jsem a pokusila se o obzvlášť zamračený pohled. To tak ještě scházelo, aby si Arthur nakonec myslil, že mám pochopení pro jeho šílenou expřítelkyni. Nebo vůbec pro něj. Ačkoli – Anabel miloval a z lásky jsou lidé schopní dělat ty nejšílenější věci. A teď byla jeho přítelkyně v léčebném ústavu pro nervové choroby, jeho kamarádi s ním nemluvili a nebyl už ani kapitánem basketbalového mužstva. Chudák. A... dost! To tak, chudák Arthur! Scházelo už jen, abych měla špatné svědomí kvůli jeho zlomené čelisti.

„Udělala špatné věci, ale...“ Arthur se na chvílku zarazil a přeše mě se zase přelila vlna soucitu. „Ale tu knihu sama nenapsala.“

Tím myslel ten ušmudlaný potrhaný sešit, z kterého měla Anabel svoje praštěné rituály k vyvolávání démonů. Shořel tu samou noc, kdy mě Arthur a Anabel nalákali do rodinné hrobky Hamiltonových, aby osvobodili Anabelina smyšleného démona z podsvětí s pomocí mé docela nesmyslné krve.

Ať už byla traumatizovaná nebo ne, kdyby Henry a Grayson nepřišli včas, byla by mě zavraždila. A proto byl teď konec se soucitem a pochopením.

„To je pravda, tu knihu někdo napsal, někdo, kdo byl zrovna tak nemocný,“ řekla jsem rozhodně.

„Možná,“ připustil Arthur a pár vteřin mlčel. Pak se rukama rozmáchl na celou chodbu, což působilo bezmocně a arogantně zároveň. „A jak si teda vysvětluješ tohle všechno tady?“

Tuto otázku jsem si sama často kladla. Důrazně a vyrovnaně jsem pokrčila rameny. „No jo. Jak je možné, že můžu stát v Londýně a zároveň mluvit s babičkou v Bostonu? Jak se otevřou dveře do garáže, když já zdálky stisknu tlačítko? Proč se můžou lidi navzájem navštěvovat ve snech? To jsou pro mě, upřímně řečeno, všechno nevysvětlitelné fenomény. Ale jen proto, že jim nerozumím, nemusí to být dílo démona. Pro všechno existuje nějaké vědecké vysvětlení.“

Ted' se Arthur zase usmíval jistý si vlastní převahou. „Takže existuje? Klidně si to namlouvej, jestli se pak budeš cítit líp, Liv Silberová. Pozdravuj ode mě Henryho!“

„Díky! A ty pozdravuj démona Lilalunečka, až ho uvidíš,“ opáčila jsem, nasadila svůj obličej nepřátelského generála a otočila se k odchodu. „Musím už jít. Uvidíme se – bohužel.“

Arthur krátce přikývl. „Ano, tomu se nejspíš nevyhne.“ A tichým hlasem dodal: „Ale buď opatrná, Liv. Nejsme na těchhle chodbách sami.“

Odolala jsem pokušení se na něj ještě jednou otočit, abych mu řekla, že si tu svoji strojenou obavu a/nebo skrytou hrozbu může strčit někam, a odkráčela jsem pryč, přičemž jsem dobře věděla, že se za mnou dívá, nejspíš přímo na můj zadek v puntíkatém pyžamu. Chvilku jsem zatoužila se kvůli elegantnímu odchodu aspoň teď proměnit v jaguára, ale riziko, že se to zase nepodaří a já se odsud odplížím jako hloupoučké koťátko, bylo moc veliké.

A kde ksakru vlastně vězel Henry? Nikdy nebyl poblíž, když jsem ho potřebovala.

6.

Abych před Arthurem neukázala svou slabou stránkou, že odejdu stejným směrem, kudy jsem přišla, rozeběhla jsem se cílevědomě dál chodbou a zase zabočila, abych mu zmizela z očí kvůli té nepravděpodobné možnosti, že by se za mnou stále díval. Pro jistotu jsem to zopakovala ještě jednou. Když jsem se konečně zastavila a nenápadně se rozhlédla, nebyly mi dveře kolem ani vzdáleně povědomé. Kde jsem se to kčertu ocitla? Takhle daleko jsem se od svojí chodby ještě nikdy nevzdálila. Možná jsem si radši měla kreslit křídou značky na zdi, abych měla jistotu, že najdu cestu zpátky. Na pažích mi naskočila husí kůže, ale přinuti-

la jsem se ještě chvilku počkat. Pak jsem se otočila na podpatku a o tři minuty později jsem opatrně vyhlížela zpoza rohu do chodby, kde jsem potkala Arthura. Nebylo po něm už ani stopy. Ovšem ani po Henrym.

Vzpomněla jsem si na Arthurovo varování. Že prý tu nejsem sama. Byla jsem naprosto samotinká.

Rychle jsem se vydala zpátky. Zpola jsem očekávala, že ty zatracené chodby v tomhle labyrintu změni směr, koneckonců to se tu dalo čekat vždycky, ale naštěstí zůstaly tam, kde byly. O chvilku později jsem s vydechnutím zabočila do chodby, v které byly moje dveře.

Henryho jsem pořád nikde nezahlédla. A co teď? Měla bych na něj počkat, nebo se vykašlat na domluvu a aspoň trochu se vyspat? Ale ne, předsevzala jsem si, že si s ním promluvím, a to další noc nepočká.

Ani ne čtyřicet metrů od svých dveří jsem se cítila dost bezpečně, abych se ještě jednou pokusila proměnit v jaguára. Člověk nemohl nikdy vědět, kdy se takové cvičení bude hodit. Bohužel se mi nepodařilo se pořádně soustředit, takže se to zase pokazilo. Jaguáří vzhled si pořídily pouze moje pyžamové kalhoty. A narostl mi ocas. Ups. Trochu jsem zavrtěla zadkem a zahihňala se. To vůbec nebylo blbé, takový jaguáří ocas. Přesto – rychle s tím pryč. Ale než jsem mohla nechat zmizet svůj přívěsek, někdo mi položil ruku na rameno.

„To ses takhle vyparádila kvůli mně?“

Henry. Zrovna teď.

Nenáviděla jsem, když se ke mně plížil zezadu. A nenáviděla jsem sebe, protože jsem ho neslyšela. Kdo ví, jak dlouho mě pozoroval, když jsem se tak pitomě nakrucovala se svým jaguářím ocasem.

Přítáhl si mě k sobě a mně se hned zase podlomila kolena, tak dobrý to byl pocit. Tak důvěrný a správný, jako by problémy prostě neexistovaly.

„Kde jsi byl?“ Pokusila jsem se o trochu odstupů mezi námi, ale marně. „Předtím jsem potkala Arthura. Sama.“ Doufala jsem, že to poslední slovo zaznělo jako dostatečná stížnost.

Henry mi pokrýl pěšinku ve vlasech polibky. I tohle byl dobrý pocit. Bohužel. Mezitím zamumlal: „Tak to je moc dobře, že moje krásná a chytrá přítelkyně umí pro všechny případy kung-fu. A s tímhle gepardím ocasem tak jako tak všem naženeš pořádný strach. Copak Arthur říkal?“

„Jaguářím,“ opravila jsem ho. „Měl to být jaguár. A Arthur toho neřekl moc, jen pár krypticky tajuplných poznámek. A samozřejmě se nesmál mým vtipům. Víš, co znamená *löylyä* finsky?“

Henry se zasmál a vzal můj obličej do rukou. „Polib mě?“ hádal a v šedých očích se mu zablesklo.

„Ne!“ Odstrčila jsem ho od sebe. Moje nová mantra přece byla *mluvit, ne se mazlit*. I když mi teď přišla fakt pitomá.

Ale to při všech těch otázkách, které jsem měla na mysli, nepomáhalo.

Například *Kam jsi předtím tak spěchal? Nebo Jak to, že jsme ještě nikdy nebyli u tebe doma? Myslíš vážně, když říkáš, že mě miluješ, a jestli ano, proč mi nepovíš, co tě trápí? Jak to, že Grayson a Emily vědí o tvójí matce a jejích problémech? A co měla znamenat ta kývaví kočka?*

Nic z toho jsem nedokázala vyslovit. „Odkud věděla Secrecy o té věci se školním záchodem v Berkeley?“

Pokrčil rameny. „Liv, může ti přece být úplně jedno, co o tobě ta zlomyslná slepice píše.“

„To by mi taky bylo. Kdyby nepsala o věcech, které vlastně vůbec nemůže vědět. Jedině že by...“ Zmlkla jsem.

„Jedině že by co?“

„Jedině že by jí o nich někdo pověděl.“

„Ano,“ řekl Henry a pokrčil rameny.

„Ano? Vyprávěla jsem o tom jen tobě, Henry.“ Znělo to mnohem vážněji, než jsem měla v úmyslu, a možná maličko moc dramaticky. „Takže...“ Kousla jsem se do rtu.

Na okamžik vypadal Henry zmateně, pak vytřeštil oči. „Chceš tím říct, že já pečů se Secrecy?“

Mlčela jsem, ale co nejvýmluvněji jsem si kousala ret.

Henry vytřeštil oči ještě víc. „Jo, a nebo... myslíš si, že jsem nakonec sám Secrecy?“

Ačkoli s tím očividně bojoval, rozesmál se. Smíchy se skoro válel a škytal a bohužel to bylo nakažlivé. Cítila jsem, jak se mi zvedají koutky úst. Henry se předklonil, aby mě políbil. „Ty jsi tak sladká! Miluju tě, Liv! Tak moc tě miluju.“

A pak jsme dlouho nic neříkali a tu blbou mantru jsem prostě poslala do nirvány. Nebo kam mantry patří.

Dokud... ano, dokud jsme nezaslechli smích. Smích jako ze starého strašidelného filmu, hluboký a se spoustou ozvěny a pořádnou porcí šílenství. Valil se k nám chodbami jako takové klišé, až jsem vůbec neměla strach, když mě Henry pustil a rozhlížel se po jeho původu. Jestli to bylo Arthurovo opatření, aby dokázal, že tu nejsme sami, pak to bylo ubohé.

O kus dál v chodbě jsme rozpoznali postavu, která vypadala, že trošku roste, zatímco na ni zíráme.

„Co to má být?“ zeptal se Henry.

To jsem taky nevěděla. Chvilku jsem pomyslela na démona, ale zároveň jsem byla přesvědčená, že démon by na sobě nikdy neměl pelerínu a širák, už jen proto, aby nebyl k smíchu. Nebo ne? Postava v širáku – soudě podle siluety a výšky hlasu to byl muž – se ještě jednou zasmála, tentokrát rozhněvaněji, a zvuk se ozvěnou zase několikrát odrazil od zdí.

Zvedl ruku, zamával a pak s vlající pelerínou vyrazil k nám.

Byla jsem rozpolcená. Na jednu stranu jsem byla zvědavá, co je ten typ zač a co chce. Koneckonců tohle byl pořád ještě sen a navíc stál Henry hned vedle mě. Takže co by se asi tak mohlo stát? Na druhou stranu mi můj vnitřní hlas našeptával, že bych měla co nejrychleji vzít do zaječích.

Ale ten muž byl už jen pár dveří od nás a promluvil: „Kdo jste, že se odvažujete potulovat se po nočních nivách senátora Smrti?“ A já jsem poslechla svůj vnitřní hlas. Senátor Smrti neznělo vůbec dobře.

„Senátor *Smrti*?“ zopakoval Henry a já ho popadla za paži a táhla pryč. Nebyl daleko od našich dveří.

„Říkal *smrti*?“ Henry pořád ještě zíral za sebe. „To už má okrsek i smrt?“

„Nemohl bys to vysvětlit někdy jindy?“ křikla jsem.

„Počkejte přece! Copak se neumíte chovat?“ Senátor Smrti se bohužel rozhodl nás pronásledovat a přitom deklamoval nesmysly. „Sortiment ras?“

Henryho to z nějakého důvodu šíleně zajímalo. „Ras?“ Jen s nevolí se nechal odvléct. „Co to má znamenat?“

To snad není možné, teď bude s tím chlápkem ještě diskutovat! Copak nevěděl, že šilence je nejlepší ignorovat? Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby ten typ za námi vytáhl zpod peleríny kosu.

Zase se zachechtal svým šíleným smíchem. A tentokrát mi to přece jen nahnalo strach.

„Hlavně se nezastavuj,“ prskla jsem na Henryho, který zase zpomalil.

Támhle! Graysonovy dveře. Vypadaly jako vždycky, totiž přesné vyobrazení našich bíle nalakovaných domovních dveří společně s květináčem a buclatou kamennou figurkou jménem „Strašlivý Stanley“. Útočiště! „Tak přece počkejte na marnosti rest!“ křičel senátor Smrti. Nebo to

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.